

Εγκληματικές Οργανώσεις και Κράτη: δύο παντελώς άγνωστοι.

(Σχόλια με αφορμή τη δίκη της Χ.Α.)

Οι Αμερικάνοι Ναζί παρελαύνουν το 1937 στις Ηνωμένες Πολιτείες. Μετά από σειρά ορθολογικών συζητήσεων και μακρά διαδικασία πειθούς θα καταλάβουν πως αντί για φίλο έπρεπε να γίνουν εχθροί του Αδόλφου Χίτλερ.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

- [1] "Κατατομήσεις αξιωματικών της ΕΛΑΣ για τη Χ.Α.", *lifo.gr*, 23-09-2013.
[2] Δεν ξέρουμε μάλλον αν αυτά που είπαμε πειράξαν τόσο πολύ και τους ίδιους τους νεοναζί αλλά σίγουρα πήγαν και ψώνισαν αυτό το τεύχος από τα Εξάρχεια, το περιεργάστηκαν σε ένα λεωφορείο στην Πατισίων και έπειτα πήγανε και γράψανε ένα άρθρο στην ιστοσελίδα τους που καλούσαν «τον εισαγγελέα» να μας πάει σε δίκη επειδή είμαστε, λέει, ρατσιστές με τους Έλληνες (ο Τζορτζ Σόρος βέβαια για τον οποίο δουλεύουμε, μας γλίτωσε από τον εισαγγελέα).
[3] "Ρατσιστικό Παραλήρημα από Δικαστίνα-Μπλόγκερ", *Ελευθεροτυπία*, Δ. Ψαρράς, 05-12-2010.
[4] "Βούτσας-Παπαδημούλης: Να τεθεί ενώπιον του νόμου, όχι εκτός, η Χρυσή Αυγή", *Αυγή*, 04-03-2014.

Τον Ιούνιο του 2015 (τ. 5, 0151), λίγο πριν το δημοψήφισμα του καλοκαιριού, δημοσιεύσαμε ένα κείμενο με τίτλο «Μια δίκη που όλοι περιμένουμε με αγωνία. #NOT». Θέλαμε τότε να πούμε με αυτό τον τίτλο ότι αν ήθελε κανείς/καμιά να ασχοληθεί με τον ντόπιο φασισμό, μόνο προς τη δικαστική αίθουσα δεν θα 'πρεπε να κοιτάνε. Όπως είχε φανεί μέσα σε εκείνη τη σημαντική χρονιά, τα κόζια είχαν αλλάξει. Οι φασίστες με σβάστικα (και το 7% τους) ήταν ήδη κάτι που ανήκε στο παρελθόν, ο ΣΥΡΙΖΑ είχε έρθει -παρέα με το πρώην ΠΑΣΟΚ και τους ακροδεξιούς ΑΝΕΛ του Καμμένου- να τους αντικαταστήσουν στο επίπεδο μιας πολύ πιο πετυχημένης εκπροσώπησης, διαμεσολάβησης και πειθάρχησης (είναι και εύκολο στο γκουγκλ όπως διαπιστώσαμε, βγάξεις απλά το «Χρυσή» και μένει η εφημερίδα Αυγή). Το αποτέλεσμα ήταν αμέσως ορατό. Οι φασίστες καταφέρνανε με τους μαιάνδρους τους, τα μπράτσα τους, τα «σουσίσια για Έλληνες» να δικάζουν το κοινωνικό σώμα. Παίρνανε με το μέρος τους όσους δίνανε λευκή επιταγή για συκοφάντηση, ξύλο και σκότωμα μεταναστών, πούστηδων, τρανς και εβραίων. Από την άλλη, πολώνανε επικίνδυνα όλο το πολιτικό σύστημα, δηλαδή αριστερούς και δεξιούς φασίστες, όσους δεν ανέχονταν τους φίλους του Χίτλερ να κάνουν κουμάντο στις γειτονιές τους, μια ετερόκλητη δηλαδή, πολυπληθή και έτοιμη να ασχοληθεί με τους φασίστες μάζα. Έχουν και πολλούς οχτρούς οι άτιμοι οι νεοναζί! Ο ΣΥΡΙΖΑ, αντιθέτως, με τους φίλους του ακροδεξιούς τα καταφέρνανε γρήγορα καλύτερα. Για του λόγου το αληθές μέσα σε έναν μόλις μήνα οι κακοί Γερμανοί γίνανε καλοί Γερμανοί, τα τακιμιάσανε στο «προσφυγικό» και κάνανε με το αζημίωτο δεξιούς κι αριστερούς να ψάχνουν και να βρίσκουν οφέλη από την καλοκαιρινή πολιτική της κουβέρτας. Οι ακροαριστερές τους ουρές κάνανε κουζίνας στις πλατείες, οι παπάδες μίλησαν τον Χριστό σαν μετανάστη, οι νησιώτες βρήκανε δουλειές στα κέντρα κράτησης, το ίδιο και οι κοινωνικοί επιστήμονες, οι σεκιουριτάδες, τα κέτερινγκ. Από τους ταρίφες μέχρι τους ξενοδόχους, από τους ιδιοκτήτες διαμερισμάτων μέχρι τα αφεντικά σε χωράφια και πόλεις, από την τοπική αυτοδιοίκηση μέχρι τους μπάτσους όλοι βρήκαν πεδίο δράσης λαμπρό πάνω στη μεγάλη μίζινα που έδινε διέξοδο στην κρίση: τους μετανάστες. Με άλλα λόγια, εθνική ομόνοια με αντιρατσιστικό προσωπείο. Με άλλα λόγια, πατριωτισμός και σοσιαλισμός, αντιρατσισμός και κέρδος, δύο σε ένα.

Η Χ.Α. υποστηρίχθηκε ως «άκρο» που εθνικοποιούσε τις αιτίες της κρίσης, στρέφοντας το βλέμμα στους μετανάστες και παρουσιάζοντας ένα πρόβλημα ασφάλειας το οποίο προθυμοποιούταν η ίδια να λύσει. Στη νέα εθνική ενότητα που προέκυψε εν μέσω κρίσης στη δεκαετία του 2010 η Χ.Α. είχε να παίξει το ρόλο του ακροδεξιού μπαμπούλα, να πειθαρχεί κυρίως τα μεταναστευτικά και δευτερευόντως τα ντόπια κομμάτια αυτής της κοινωνίας που θα πηγαίνανε κόντρα στην κρατική διαχείριση της καπιταλιστικής κρίσης και τη δημόσια τάξη. Εξάλλου, όπως γράφανε οι εφημερίδες το 2013, το 30-40% των μπάτσων ψήφιζε Χ.Α. και λειτουργούσαν ως τοπικοί πληροφοριοδότες της οργάνωσης. Εν τέλει, αυτό το γεγονός το παραδέχτηκε και το ίδιο το κράτος όταν μια εβδομάδα πριν τις συλλήψεις των χρυσαυγιτών βουλευτών και στελεχών, καρατόμησε από τις θέσεις τους 13 ανώτερους και ανώτατους αξιωματικούς της ΕΛ.ΑΣ. μεταξύ των οποίων οι διοικητές των ΜΑΤ, των ΕΚΑΜ, αστυνομικοί διευθυντές και πάει λέγοντας. [1] Ε εδώ που τα λέμε, το πράγμα πήγαινε λίγο επικίνδυνα. Ακόμα και οι δεξιοί προτιμούσαν να υιοθετήσουν μια οργουελιανή γλώσσα που τους έμαθε ο ΣΥΡΙΖΑ, να κάνουν πως είναι υπέρ των «προσφύγων», από το να χάσουν τον πλήρη πολιτικό έλεγχο της αστυνομίας, να έχουν να ανησυχούν πως το «χρυσουγιτικό χαρτί» θα τους ξεφύγει από τα χέρια σαν διακριτός πολιτικός πόλος εξουσίας. Ανεξάρτητα του πόσο σημείο ήταν όλο ετούτο, αυτό που κρατάμε πάντως πια, βλέποντας τα πράγματα από το τέλος τους, είναι ότι το «διάλειμμα-Χρυσή-Αυγή»

έδρασε σαν ένα υπέροχο ξέπλυμα του πολιτικού συστήματος. Εκεί που όλοι το 2010 συζητούσαν για τη χρεωκοπία του τελευταίου, το 2020 όλοι ποζάρανε μαζί χειροκροτώντας τους εαυτούς τους και επιβεβαιώνοντας την αξία της δημοκρατίας τους (ενώ παράλληλα επέβαλαν απαγόρευση κυκλοφορίας «λόγω κορωνοϊού!»).

Ήδη πάντως από εκείνο το κείμενο του 2015 είχαμε γράψει, προς απογοήτευση των αριστερών μας φίλων, ότι δεν αναμένουμε τη δίκη της Χ.Α. με καμιά αγωνία, ότι δεν θα παρακολουθήσουμε τη δίκη στα πλαίσια κάποιου «αντιφασιστικού αγώνα» γιατί το όλο πράγμα έμοιαζε με μια γελοία παρωδία. Οι ίδιοι άνθρωποι που έβγαλαν τους χρυσαυγίτες στη γύρα, τους ανέδειξαν με τις εκπομπές τους και συνομίλησαν μαζί τους με κάθε πιθανό τρόπο, οι ίδιοι τους έβαζαν σε δίκη και κάποιους από αυτούς στη φυλακή. Οι ίδιοι που κάνανε τις πάπιες όταν μαχαιρώνανε εδώ και δεκαετίες μετανάστες, οι ίδιοι ήταν τώρα που και καλά δεν άντεχαν τον φασισμό. [2]

Εμείς λοιπόν συνεχίζουμε και λέμε: ας πανηγυρίζουν σήμερα όλο το καλό παρεάκι των αρχηγών των κομμάτων με τις μούρες τους στα εξώφυλλα της Εφημερίδας των Συντακτών πως νίκησαν το φασισμό. Οι μεν που φτιάχνανε και θρέψανε στους κόλπους του ελληνικού κράτους τους νεοναζί αλλά και πολύ χειρότερα πράγματα από αυτούς, και οι δε που συνεργάστηκαν με τους Ανεξάρτητους Έλληνες του Καμένου στην κυβέρνηση. Η παρωδία, γράφαμε, δεν φαινόταν μόνο από το ότι δικάζανε τους νεοναζί αυτοί που τους διαφήμιζαν μέχρι πριν ένα χρόνο. Φαινόταν και από το ότι και καλά ο ελληνικός φασισμός ταυτιζόταν με αυτούς τους γαμημένους νεοναζί. Εμείς πάλι μπορούσαμε διαβάζοντας απλώς ιστορία να δούμε ότι ο φασισμός και το ελληνικό κράτος είχαν και έχουν μια στενή σχέση που μπορούμε να εντοπίσουμε πολύ πριν τη χούντα, στον ελληνικό μεσοπόλεμο για την ακρίβεια. Οι δε τότε φασίστες (βλ. *Ε.Ε.Ε.*) μια χαρά τα πηγαίνανε με όλο το πολιτικό σύστημα το οποίο εξάλλου και τους χρηματοδοτούσε. Το να δίνει κανείς την εντύπωση, λοιπόν, σήμερα ότι νικήθηκε ο φασισμός με τη «διάλυση» (ούτε καν;) μιας οργάνωσης σημαίνει να λέει ότι η όλη αυτή σχέση φασισμού και κράτους σταμάτησε να υπάρχει. Το μήνυμα είναι σαφές όπως το δώσανε ωμά τα ΜΜΕ: εφόσον μπήκε στη φυλακή «ο τελευταίος Έλληνας φασίστας» (έτσι έλεγε ένα ρεπορτάζ του Ant1 και βάλανε στο 10 τη γαργαλιέρα), πλέον έχουμε μείνει μεταξύ μας οι δημοκράτες.

Και ποιοι είναι αυτοί οι δημοκράτες, πέρα από τα δεξιά κι αριστερά κόμματα; Οι αγαπητοί κύριοι δικαστές και δικαστίνες για παράδειγμα! Ξέρουμε καλά ότι την πραγματική αντιφασιστική δουλειά μέσα στα χρόνια της ανόδου των νεοναζί την έκαναν (και την κάναμε στο μέτρο που μας αναλογούσε) όλες και όλοι αυτοί που δεν ανηχθήκαμε χρυσαυγίτικες μπλούζες στις γειτονιές μας, ρατσιστικές εκδηλώσεις και κουβέντες, χειρονομίες και πράξεις. Όχι μονάχα λόγω πολιτικών επιλογών και αντιφασιστικής συνείδησης, αλλά και λόγω επιβίωσης. Ένα μεγάλο μέρος αυτού του κόσμου, όπως τότε το 2010-2012, την εποχή της διαφήμισης των νεοναζί από το ελληνικό κράτος, δεν μάσησε με τη μιντιακή προπαγάνδα, τις κρατικές κατευθύνσεις και τα αριστερά τσιράκια, έτσι δεν το έκανε και σήμερα. Δεν πήγε να χειροκροτήσει τους καλούς δικαστές, το δικαστικό σύστημα που μοιράζει ποινές σαν στραγάλια σε μετανάστες κάθε μέρα στην Ευελπίδων και τα δικαστήρια της χώρας. Δεν πήγε να επευφημήσει σαν σε αγώνα *champions league* με κραυγές χαράς το σύστημα που έχει γεμίσει τις φυλακές με Ρομά και μετανάστες, το ίδιο σύστημα εξάλλου που έριχνε ποινές-χάδια σε χρυσαυγίτες ως τότε σε ατομικές δίκες. Θα ξεχάσουμε μήπως την αθώωση του Πλεύρη το 2009 ή τη σύνθεση του δικαστηρίου

στη δίκη του που 'χε μέσα της και μια νεοναζί οπαδό του; [3] Μετά τη μεγαλειώδη «αντιφασιστική νίκη» λοιπόν που συνέβη στο... δικαστήριο (γελάνε και τα τσιμέντα), ας μαλώσουν τώρα δεξιοί κι αριστεροί ποιοι θα πάρουν κάτω απ' τις φτερούγες τους αυτό το 7% που ψήφισε «σβάστικες» και «έξω οι ξένοι» μέσα στη νέα εθνική «αντιφασιστική» ενότητα.

Ας κάνουμε μια σούμα. Η δίκη της Χ.Α. μας φαινόταν από το 2013 ως ένα πολιτικό παιχνίδι εντός της δεξιάς και πρακτικά δουλευόταν ως απο-ιστοριοποίηση του φασισμού, δηλαδή άρνηση των μακρικών και βαθιών σχέσεων ελληνικού κράτους και φασισμού. Από την εποχή της έναρξης της δίκης με ευθύνη της αριστεράς (βλ. *ΚΕΕΡΦΑ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ* και *ΣΥΡΙΖΑ*) αυτή η πολιτική και ιστορική μάχη ενάντια στους φασίστες, με σβάστικα ή χωρίς, ανάχθηκε σε νομική αντιπαράθεση, την οποία ανέλαβαν βέβαια οι ειδικοί της νομικής γλώσσας. Αυτό που δεν βλέπαμε ακόμα τότε ήταν η πιθανότητα της πολύ πιο επιτυχημένης αντικατάστασης της νεοναζί πειθαρχησης μεταναστών και ντόπιων από τη φαιροράζκυβέρνηση που ερχόταν. Με την καθοδήγηση αυτής της πολιτικής αντιπαράθεσης στις δικαστικές αίθουσες, η αριστερά κατάφερε και κάτι πολύ σημαντικότερο. Να φέρει στα μέτρα της το παιχνίδι: να «πιέσει» τους καλούς δικαστές για καταδίκη, να διαμορφώσει μέσω ειδικών (βλ. δικηγόρων) την αντιφασιστική πολεμική σε αντεγκληματική πολιτική εναντίον μιας «εγκληματικής οργάνωσης» και, παράλληλα, να προσπαθήσει να ηγεμονεύσει και να απαξιώσει όλους και όλες εκείνες που μάχονταν τους φασίστες στην καθημερινότητα. Έτσι η ελληνική αριστερά έβαλε το κεράκι της ώστε το κράτος να παριστάνει τον αντιφασίστα. Καθώς το κράτος έχει αναλάβει τον αντιφασισμό, δεν χρειάζεται κανείς άλλος να ασχοληθεί, πόσο μάλλον αν οι φασίστες είναι και «εγκληματική οργάνωση».

Περί εγκληματικών οργάνωσης.

Θεωρούμε ότι οφείλουμε να πούμε δυο λόγια παραπάνω. Καταρχάς από το 2013 ήδη, με τις συλλήψεις των νεοναζί, οι αριστεροί είχαν παρωθεί να δείξουν ότι οι ναζί δικάζονται για τις πράξεις τους, όχι για ιδέες. Υπονοούσαν ότι η δημοκρατία είναι λειτουργική, δεν δικάζει ιδέες. Δεύτερον, ότι αν δικάζονταν ιδέες, η μόδα θα μπορούσε να πάρει κι άλλους. Συνεπώς, η γραμμή του *ΣΥΡΙΖΑ*, τουλάχιστον όπως διατυπώθηκε επανειλημμένα διά στόματος Παπαδημούλη και Βούτση, ήταν ότι η Χ.Α. δεν πρέπει να τεθεί εκτός νόμου αλλά «εντός» νόμου, δηλαδή να δικαστεί για εγκληματικές πράξεις. [4] Στο κείμενό μας του 2015 είχαμε αναφερθεί σε αυτές τις επισημάνσεις σημειώνοντας την απορία μας για το αν οι «ναζιστικές ιδέες» ενάντια σε εβραίους, μετανάστες και αδερφές υπήρχε τρόπος να εφαρμοστούν δίχως μαχαίρια και πιστόλια. Η ιστορία δεν μας έδειξε ότι υπάρχει πιθανότητα να γίνει κάτι τέτοιο. Και ούτε και το παρόν μας το έδειχνε εξάλλου.

Οι νεοναζί, δηλαδή, δεν ήταν απλά υπάλληλοι του αφεντικού-κράτους, δεν ήταν απλά μια μαφία ανάμεσα σε άλλες, δεν ήταν απλά μια εγκληματική οργάνωση. Ήταν όλα αυτά αλλά επίσης όλα ετούτα μπορούν να βρεθούν σε διάφορες παραλλαγές, με σβάστικα ή χωρίς. Οι νεοναζί πέραν όλων των άλλων ήταν ιδεολογικά συντεταγμένοι με τις πιο σκοτεινές πλευρές του ελληνικού κράτους. Στο παρελθόν χρησιμοποιήθηκαν για να στυπάνε αριστερούς, αναρχικούς, μετανάστες. Χρησιμοποιήθηκαν στη Θράκη εναντίον της τουρκικής μειονότητας. Χρησιμοποιήθηκαν στη Βόσνια ενάντια στους μουσουλμάνους της Σρεμπρένιτσα. Χρησιμοποιήθηκαν για να καίνε τουρκικές σημαίες στην Αθήνα και να κάνουν διαδηλώσεις έξω από

Η χρυσή αυγή πέθανε. Ζήτη η δημοκρατική απαγόρευση κυκλοφορίας! Η τελευταία αρίσια του antifa xalandri.

το τουρκικό προξενείο στη Θεσσαλονίκη. Χρησιμοποιήθηκαν στο Ξινό Νερό και το ελληνικό κομμάτι της Μακεδονίας για να πειθαρχούν τους σλαβομακεδόνες. Δεν το κάνουν αυτό το πράγμα όλοι οι υπάλληλοι του κράτους (άλλοι μάλιστα έχουν δουλειά να κάνουν και το ακριβώς αντίθετο μέσα από ΜΚΟ). Δεν το κάνουν αυτό όλες οι μαφίες (να είναι υπάλληλοι του κράτους στην εξωτερική πολιτική και την εσωτερική πειθαρχηση). Δεν το κάνουν αυτό όλες οι «εγκληματικές οργανώσεις» (οι περισσότερες μάλιστα που συλλαμβάνονται είναι απλά ομάδες μεταναστών που έχουν βαφτιστεί «εγκληματικές οργανώσεις»). [5]

Πέραν αυτού ο όρος «εγκληματική οργάνωση» είναι ένας θολός όρος που πρέπει να κομπώνει με έναν νομικό ορισμό. Το ότι είναι θολός όρος δεν το λέμε μονάχα εμείς, το λένε για παράδειγμα και δύο ειδικοί, εγκληματολόγοι που έχουν γράψει ένα βιβλίο με θέμα «Οργανωμένο Έγκλημα: μια μικρή εισαγωγή». Εκεί οι Αντωνοπουλος και Παπανικολάου ούτε λίγο ούτε πολύ αντιλύνε από δεκάδες παραδείγματα μαφιών σε διάφορες χώρες για να πούνε ότι αυτό που λέγεται «οργανωμένο έγκλημα» δεν έχει σαφή ορισμό από χώρα σε χώρα, από χρόνο σε χρόνο, από οργάνωση σε οργάνωση αλλά ότι ορίζεται βάσει «των εμπειριών μας, των ιδεών μας, των αξιών μας». [6] Δηλαδή για να το πούμε απλά, πρόκειται για μια κατηγορία εγκλήματος την οποία αποφασίζουν να χρωματίσουν αναλόγως της συγκυρίας οι εκάστοτε πολιτικές εξουσίες, αν σε κάποια φάση αποφασίσουν να την κυνηγήσουν. Είναι επίσης μια κατηγορία εγκλήματος για την οποία περισσότερα έχουμε μάθει από το σινεμά παρά από την πραγματικότητα. Το περισσότερο που μπορούμε να πούμε για τις εγκληματικές οργανώσεις σύμφωνα με τους εγκληματολόγους αυτούς είναι ότι προσομοιάζουν στη λειτουργία τους σε οικονομικές επιχειρήσεις και κυβερνήσεις, χρησιμοποιούν δε βία. Μοιάζουν με οικονομικές εταιρείες γιατί συνήθως οι μαφίες πλάσσουν στην αγορά ένα εμπόρευμα το οποίο επιχειρούν να πουλάνε μόνο αυτές, να δημιουργήσουν δηλαδή μονοπώλιο. Απλά αυτό το κάνουν με τη βία. Μοιάζουν με κυβερνήσεις γιατί ασκούν το βίαιο μονοπώλιό τους, όπως το ίδιο το κράτος, μέσα σε μια συγκεκριμένη γεωγραφική επικράτεια όπου εκτείνονται οι δουλειές που μπορούν να διασφαλίσουν. Ο λόγος που είναι τέτοια ευέλικτη έννοια η «εγκληματική οργάνωση» και προσομοιάζει σε εταιρείες και κράτη είναι ακριβώς ότι οι εγκληματικές οργανώσεις είναι μικρές εταιρείες και κράτη. Προέρχονται τα μέλη τους από εκεί και δρουν σε μεγαλύτερη ή μικρότερη συνεννόηση με αυτούς τους πόλους.

Μάλιστα έτσι συνέβαινε πάντα. Είναι ενδεικτικό το παράδειγμα της «Επιχείρησης Υπόκοσμος» που είχε βάλει μπρος το αμερικάνικο κράτος μέσα στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η «Επιχείρηση Υπόκοσμος» σήμαινε τη συνεργασία του ιταλικού και του εβραϊκού οργανωμένου εγκλήματος από το 1942 μέχρι το 1945 με αντικείμενο την αντιμετώπιση των κατασκόπων και των σαμποτέρ του Άξονα στα βορειοανατολικά λιμάνια των Η.Π.Α., τη μείωση των κλοπών του πολυτίμου πολεμικού υλικού και, τέλος, την αποτροπή διεξαγωγής απεργιών από τους εργάτες κατά τη διάρκεια του πολέμου. Αυτό δεν είναι το μόνο παράδειγμα τέτοιας συνεργασίας. Στη δεκαετία του 1930, όσο ο πόλεμος πλησίαζε, το αμερικανικό κράτος μάζευε τους γερμανόφιλους Αμερικάνους από το δρόμο και αυτοί δεν ήταν και λίγοι εδώ που τα λέμε. Στα τέλη της δεκαετίας του 1930 η αμερικανική οργάνωση Bund που φορούσε χιτλερικές στολές και έριχνε αβέρτα ναζιστικούς χαιρετισμούς, έριχνε κατάρες στους Εβραίους και τους μετανάστες, αριθμούσε 20.000 μέλη. Για τη διάλυσή της μέσα από ανεπίσημα κανάλια του αμερικανικού κράτους απαιτήθηκε να συνεννοηθούν δικαστές και μαφιόζοι ώστε οι Αμερικάνοι ναζι να φάνε το ξύλο της

[5] Για του λόγου το αληθές βλ. "Εξάρχεια: «Νοκ άουτ» κύκλωμα διακίνησης ναρκωτικών - Τέσσερις συλλήψεις", *Ναυτεμπορική*, 24-09-2020, "Εγκληματική οργάνωση με δεκάδες μέλη διακινούσε ναρκωτικά στα Εξάρχεια", *news.gr*, 19/03/2020, "Επιχείρηση «μαμούθ» της ΕΛΑΣ: Συνελήφθησαν 70 αλλοδαποί μέλη εγκληματικής οργάνωσης", *Πρώτο Θέμα*, 29/05/2020, "Εξαρθρώθηκε Εγκληματική Οργάνωση", Γραφείο ενημέρωσης δημοσιογράφων Αττικής της ΕΛ.ΑΣ. (*ιστοσελίδα ΕΛ.ΑΣ.*), 04-06-2020, "Εξαρθρώθηκε πολυμελής εγκληματική οργάνωση που δραστηριοποιούνταν συστηματικά σε κλοπές - διαρρήξεις, ληστείες και διακίνηση ναρκωτικών", Γραφείο ενημέρωσης δημοσιογράφων Αττικής της ΕΛ.ΑΣ. (*ιστοσελίδα ΕΛ.ΑΣ.*), 03-03-2019.
 [6] *Organized Crime A Very Short Introduction*, Georgios Antonopoulos, Georgios Papanicolaou, Oxford University Press (2018).
 [7] "Gangsters vs. Nazis. How the Jewish mob fought American admirers of the Third Reich", *Tablet Magazine*, Robert Rockaway, 03-07-2018.
 [8] "The FBI's Secret File on the Zionist Militiaman Who Raised Funds From Jewish Gangsters", *Haaretz*, Maya Guez, 17-07-2018.

ζωής τους σε πολυάριθμες περιπτώσεις και η αστυνομία να κοιτάει από την άλλη. Προφανώς το ξύλο που έπεσε σε όλες τις ναζι οργανώσεις των ΗΠΑ εκείνη την περίοδο ήταν αποτέλεσμα που επιδιώχθηκε από διάφορες μπάντες και με διάφορα κίνητρα. Οι ναζι έριχναν ξύλο στους Εβραίους μετανάστες και υπόσχονταν ένα μέλλον μόνο για Άριους. Οι Εβραίοι μαφιόζοι με πλάτες μπορούσαν να απαντήσουν οργανωμένα και δραστικά. Το αμερικάνικο κράτος δεν ήθελε ναζι, δηλαδή προδότες που θα δρούσαν υπέρ του Χίτλερ, ενώ θα βιάζε για πόλεμο. Η εθνική του ενότητα συμπεριλάμβανε μια χαρά όλους τους μεταναστευτικούς πληθυσμούς από τους οποίους εξάλλου φτιάχτηκε. Ένα κι ένα κάνουν δύο.

«Τα παλιότομαρα των Ναζι είχαν βρεθεί ένα βράδυ στον δεύτερο όροφο ενός κτιρίου. Ο Νατ Άρνο κι εγώ ανεβήκαμε πάνω και τους πετάξαμε βόμβες-βρώμας μέσα στο δωμάτιο που ήταν τα καθάρματα. Καθώς βγαίνανε έξω, τρέχοντας για να ξεφύγουν από την απαίσια μυρωδιά, κατέβαιναν τα σκαλοπάτια για να βγούνε στο δρόμο και τα αγόρια μας τους περιμένανε με ρόπαλα και σιδερόβεργες. Ήταν σαν διαβολοβδομάδα στο στρατό. Τα αγόρια μας παρατεταγμένα κι από τις δυο πλευρές και αρχίσαμε να βράμε στοχεύοντας στα κεφάλια τους ή άλλα μέρη του σώματος με τα ρόπαλα και τα σίδηρα. Οι Ναζι ουρλιάζανε σαν πλιθιοί. Ήταν μια από τις πιο ευτυχημένες στιγμές της ζωής μου. Ήταν πολύ κρίμα που δεν τους σκοτώσαμε όλους τους. Άλλες φορές δεν μπορούσαμε να μπούμε μέσα στον χώρο που βρίσκονταν και τους σπάγαμε τα παράθυρα και τους καταστρέψαμε τα αυτοκίνητα που ήταν παρκαρισμένα απ' έξω. Οι Ναζι εκλιπαρούσαν για βοήθεια από την αστυνομία αλλά η αστυνομία ήταν υπέρ μας.» [7]

Το ότι σπάσανε, στο συγκεκριμένο παράδειγμα, αμέτρητα ναζι κεφάλια, χέρια και πόδια είναι αν μη τι άλλο κάτι όμορφο όπως ένα ηλιοβασιλέμα, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε να αναγνωρίσουμε εδώ έναν μηχανισμό που σε άλλες περιπτώσεις, χώρες, συγκυρίες έχει χρησιμοποιηθεί και για τις ακριβώς αντίθετες περιπτώσεις. Κακή ώρα στη Γερμανία, για παράδειγμα, την ίδια εποχή έδρασαν τα S.A. μοσικόταροντας εβραϊκά καταστήματα. Την ίδια ακριβώς εποχή, εξάλλου, στους Εβραίους μαφιόζους των ΗΠΑ είχαν στραφεί για βοήθεια και κάποιοι από τους σιωνιστές που ήθελαν να φτιάξουν το κράτος του Ισραήλ. Σε αυτή την περίπτωση το αμερικάνικο κράτος που δεν στήριζε ακόμα τη δημιουργία εβραϊκού κράτους, μόλις ανακάλυψε τους σιωνιστές, έβαλε το F.B.I. να τους παρακολουθεί και το Αλλοδαπών να τους απελάσει. [8] Το κράτος, λοιπόν, δεν είναι δέσμιο ιδεολογιών ούτε και εγκληματικών οργανώσεων, παρά μόνο αν αυτές το εξυπηρετούν. Σε πρώτη φάση μπορεί να τις εξαπολύσει και σε δεύτερη φάση να τις μαντρώσει, σε κάποια φάση να τις παρουσιάσει σαν «πατριώτες» και άλλες να τις αποσύρει σαν «κοινωνική απειλή». Όπως έχει γίνει σε πολλές περιπτώσεις, από τη Γιακούζα μέχρι την Ντραγκέτα. Έτσι το ότι η ιταλική μαφία βρέθηκε το 2011 στο Ροζάρνο, στην Καλάμπρια της Ιταλίας, να πυροβολεί τους εξεγερμένους μετανάστες εργάτες της Αφρικής δεν μας εκπλήσσει, δεδομένων και των εδώ έργων και ημερών των νεοναζι απέναντι στους μετανάστες. Η ευκολία με την οποία επιστρατεύονται και αποσύρονται οι εκδουλεύσεις αυτές, μπαίνουν σαν κόμμα στη Βουλή με 7% και οκτώ χρόνια μετά δεν μπορούν να μαζέψουν 150 άτομα για να κάνουν μια εκδήλωση, δείχνουν απλά τον χαρακτήρα τους ως εκδουλεύσεων.

Υπηρεσίες σαν κι αυτές βέβαια είναι πάντα χρήσιμες για το ελληνικό κράτος. Εξάλλου, οι ανησυχίες για τους μετανάστες, τους μειονοτικούς, τον ταξικό πάτο και τα υποκείμενα του λόγου μας δεν τελείωσαν έτσι απότομα επειδή κάποιος σφύριξε το τέλος της μεταπολίτευσης. Το

«χρυσαιγίτικο χαρτί» πιστεύουμε ότι θα ξαναβγεί, με ή χωρίς χρυσή αυγή, με ή χωρίς σβάστικα. Εκτός αν έχει πειθάρχηση αλλά κορωνοϊό μέχρι να πάψει να υπάρχει ο πλανήτης. Αν δεν γίνει αυτό όμως, οι εσωτερικές κοινωνικές αντιθέσεις θα συνεχίσουν να γίνονται πιο οξείες και η περιβόητη καπιταλιστική ειρήνη της Δύσης θα δίνει όλο και περισσότερο τη θέση της σε έθνη-κράτη τα οποία κλείνονται στον εαυτό τους οικονομικά και πολιτικά, μετατρέπόμενα σε милитарιστικές κοινωνίες. Είναι ίσως κάτι παραπάνω από σαφές για εμάς ότι εκείνες τις ώρες κανείς δεν θα θέλει να θυμάται ότι κάποιος κάποτε χειροκροτούσαν τα δικαστήρια για αντιφασιστικούς λόγους.

Αν οι ναζι σας ακούγονται αρκετά badass, δείτε κι αυτούς εδώ, μερικούς από τους εκπροσώπους αυτού που έμεινε γνωστό ιστορικά ως «εβραϊκή μαφία» και μεγαλούργησε στις δεκαετίες '20 και '30, δηλαδή στις δεκαετίες της μεγάλης μετανάστευσης στις Η.Π.Α., της ποτοαπαγόρευσης και της πολεμικής προετοιμασίας.